

Пітьма насуває. Згря

КУПИТИ

Третя книга всесвітньовідомої серії «Згряя».

Змішаній зграї повідкових собак і диких псів загрожує отруйна чорна хмара... Чи, може, це величезний Небо-Пес, що попереджає про небезпеку? Рятуючись від гніву Великого Гаркуна, собаки знаходять ідеальну місцину для життя: із затишною печерою, великим лугом і чистою, спокійною річкою. Утім, і звідси їм доведеться піти... Хто ж змусить їх вирушити на пошуки нового табору: величезний страшний кудлач або згряя лютопсів на чолі з Бритвою?

Чому варто читати:

Серія пригодницьких романів-фентезі, які читають підлітки та їхні батьки. Відкрий для себе ще одну захопливу фентезійну серію про тварин «Згряя» від Ерін Гантер — автора світового бестселера «Коти-вояки». Настав час собакам панувати в дикій природі.

Вперше українською — бестселер
від автора серії «КОТИ-ВОЯКИ»

Ерін Гантер

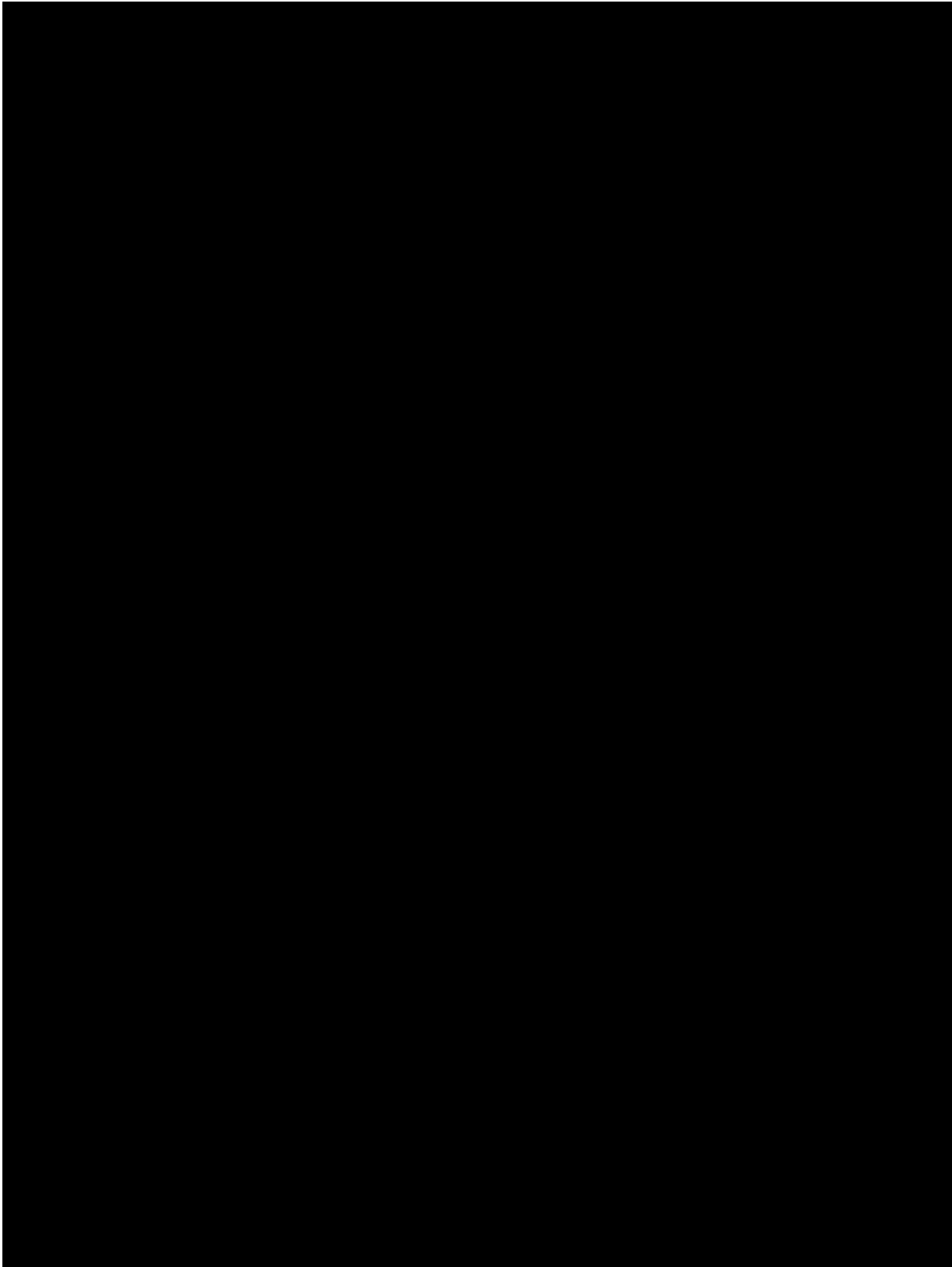
ЗІГРАЯ

Пітьма насуває

Бути гідним або вижити за будь-яку ціну?
Люті інстинкти чи дружня відданість?
Навіть у темні часи є вибір.

Erin Hunter
SURVIVORS

Book three: Darkness Falls

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

Гантер Ерін
Серія «Зграя»
(заснована у 2020 р.)
Книга третя: «Пітьма насуває»

Пер. з англ. *Тараса Бойка*
Худ. *О. Панченко*
Х.: АССА, 2021

© Working Partners Limited, 2013

© ПП «АССА», 2021

© Панченко О. І., дизайн, 2021

© mrgaser, e-pub, 2021

ISBN 978-617-7670-84-0

Аннотація

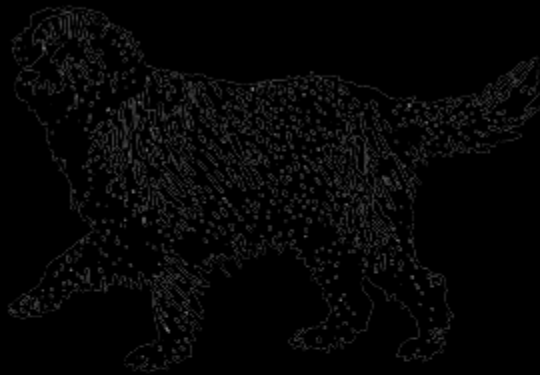
Змішаній зграї повідкових собак і диких псів загрожує отруйна чорна хмара... Чи, може, це величезний Небо-Пес, що попереджає про небезпеку? Рятуючись від гніву Великого Гаркуна, собаки знаходять ідеальну місцину для життя: із затишною печерою, великим лугом і чистою, спокійною річкою. Утім, і звідси їм доведеться піти... Хто ж змусить їх вирушити на пошуки нового табору: величезний страшний кудlach або зграя лютопсів на чолі з Бритвою?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Особлива подяка Інбалі Ізерлес

Присвячую Ізабеллі Мая

Пролог

Повітря розчахнулося сліпучою розпадиною, і десь далеко загуркотів грім. З неба вперіщив дощ, несамовиті потоки потекли по світлокризі. Гирк заскімлив і мордою тицьнув у живіт мами-собаки. До нього, тремтячи, притислася сестричка Скава.

— Тихенько, малята, вам нема чого боятися. — Мама-собака ніжно вилизувала щенячі вушка.

Гирк підняв мордочку і слухав заспокійливий мамин голос. Аж тут новий спалах осліпив його на мить — і знову все поглинула суцільна темрява. Шерсть на карку настовбурчилася, брат і сестри Гирка заскімлили і ще міцніше притулилися одне до одного.

Мама-собака однією лапою згребла усіх ближче до себе, легенько притисла і впевненими рухами продовжила їх вилизувати.

— Знаю, що дуже гуркоче, але це лише гроза. Небо-Пси і Блискавець так змагаються-забавляються. Для них то розвага.

Знову навскіс неба спалахнув Блискавець, а тоді загуркотів грім. Завихорився вітер, завив над головами. Щось не дуже все це скидається на забаву.

— А вони там не покусуються? — запитав Гирк, згадавши, як мама-собака наказувала гратися так, щоб не нашкодити одне одному.

— Ні, не покусуються. Це вони пустують. — Мама-собака по черзі торкнулася носом кожного малюка. — Колись Небо-Пси були щенятами з одного приплоду, так само, як ви, а Блискавиць — їхній найближчий друг. А друзі й брати, хай би що між ними ставалося, завжди порозуміються, завжди тримаються разом.

— Але вони так гримають, ніби сердяться, — запхинькав Зойк.

— Ти точно знаєш, що вони лише бавляться? — і собі спитала Гавка.

— Та певно, що знаю, — твердо відповіла мама-собака. — Ану, тепер спімо. Ще трохи, і Небо-Пси також повлягаються та поснуть.

Щось у її голосі змусило Гирка зазирнути в глибокі карі очі, у той час як його брат і сестри вмощуватися й тулилися якнайближче до мами, щоб добре чути заспокійливе биття її серця.

Мати відвернулася й непорушним поглядом вдивлялася крізь світлокригу туди, де нещодавно визирав Собака-місяць, перш ніж зник у темному мокрому небі. Гирк побачив у її очах якийсь невловимий натяк на сумнів. А чи то йому лише здалося?

Чуючи, як посапують і похροпують брат і сестри, він і сам помалу хилив голову. Хотілося ще щось спитати в мами-собаки про Небо-Псів, але його вже оповивав сон. Гирк незчувся, як поклав голову на лапи голову й заплющив очі.

Коли Гирк прокинувся, то гроза вже пішла далі, але дощ не вщух. Було темно, брат і сестри спали, зусібіч притиснувшись до нього м'якими теплими тільцями. Гирк аж здригнувся від страху, коли зрозумів, що мама кудись пішла. Він занюшив повітря і вловив мамин запах ще до того, як побачив у сутінках її темну постать.

Мати-собака дивилася на дощ, що торохтів по світлокризі; голову вона задерла в небо, наче чатувала. Злегка замахала хвостом, коли Гирк рушив із місця, а тоді обернулася. Тепер він уже не сумнівався: в маминих очах був страх.

Гирк щодуху помчав до мами, але зупинився за кілька кроків.

— Мамо, це не якась забавка-іграшка, еге ж? Тут щось інше. Щось гірше, так?

Вона похнюпилася.

— Ти забагато помічаєш, Гирку. Забагато як для щеняти. — На мить обоє підвели очі на світлокригу, але за нею стояла пітьма. — Я бачила не одну грозу. Гроза є гроза, але в повітрі відчувається... щось *недобре*. Небо-Пси воркочуть якимось ніби глибше. Мабуть, вони насправду тільки бавляться, але, можливо...

Гирк уважно дивився на маму, чекаючи, що вона скаже далі.

— Можливо, вони сердяться.

Малюк затремтів:

— На що сердяться? На кого сердяться?

— Не знаю, Гирку, — зітхнула мама. — Може таке бути, що якийсь собака чимось їх засмутив, і вони нагадують нам про свою могутність.

Щеня широко розплющило очі.

— Чим собака міг аж так розізлити Небо-Псів? Але ж Блискавець — то найперший друг собак. Він не зробить нам чогось лихого, правда?

— Ти слушно кажеш. Блискавець і Небо-Пси захищають нас. То, певно, щось інше. Собачі духи мають найгостріший нюх, найчутливіші вуха і найпильніші очі. Мабуть, вони відчули небезпеку. І тепер гарчать, щоб і нас попередити про неї.

— Про небезпеку? Але ж ти казала, що все добре! — Гирк підібгав хвоста. — Чому ти казала, що все це дурниці, що нема чого боятися?

— Я лише розмірковую. Можливо, це тільки вітер і дощ, то чого нам боятися?

Мама-собака нагнулася, щоб лизнути сина в ніс.

Той спритно відхилився й зазирнув їй у вічі:

— Але якщо нависла якась небезпека, то чи не ліпше для нас буде, якщо ми про неї знатимемо? Бо як тоді захищатимемося?

— Страх собаці не порадник, — відповіла мама-собака. — Хай би що там сталося, Небо-Пси нас захистять.

У темряві за світлокригою знову гримнуло. Здійнявся вітер, вперіщив дощ. Гирк заскільки і сховав голову між маминими лапами. Він завжди захоплювався Блискавцем — хоробрим, відданим собакою, який серед Небо-Псів почувався, немов серед власної зграї. Тепер Гирк розгубився. А що, як собачий дух теж чомусь розгнівався, ба навіть чогось злякався?

— Не переживай, Гирку, — мовила мама. — Я впевнена, що Небо-Пси просто дужче, ніж зазвичай, роздурілися-розпустувалися. Нічого лихого вони нам не зроблять...

Тепер він переконався: мама так каже, аби заспокоїти, і вже не хотів ні про що допитуватися. Ліпше вірити в те, що всі вони в безпеці, а Небо-Пси втихомиряться і мирно поспнуть.

— І вони зчиняють такий страшенний шум, коли отак дуріють-пустують.

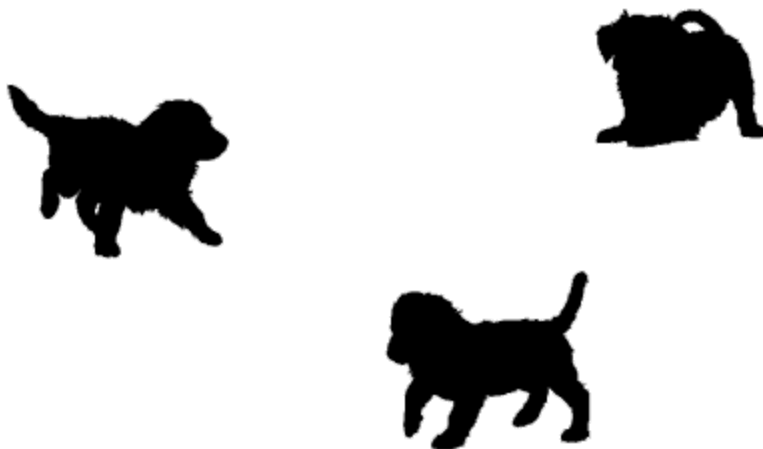
Мама тицьнула його носом у щічку:

— Аякже, зчиняють. Вони — могутні Небо-Пси. А ти хочеш, щоби вони тихенько бавилися.

Вона легенько підштовхнула Гирка до брата й сестер, зробила щоденне сноколо і вмостилася поруч. Гирк іще раз зиркнув на світлокригу, по якій тарабанив і стікав дощ. Він улігся біля Скави; та щось прогугнявила, але не прокинулася.

А вітер надворі завивав і бився. Гирк настовбурчив шерсть, а тоді заплющив очі. Він затремтів усім тілом, коли згадав мамині слова, що Небо-Пси так завивають, аби попередити про небезпеку.

Що ж таке лихе могло настільки стривожити Небо-Псів?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ 1

Щасливець задеревів, лише лапи тремтіли. Серед собак, що стояли колом, запала гнітюча тиша.

На широкій вовчій морді Альфи не відбивалося жодної думки, жодного почуття. Він випростався на своєму камені, грізно нависаючи над двома зграями. Збоку біля нього на траві залякла чарівна прудкобігунка Солодуня — вона втупилась поглядом у Щасливця. А той не смів звести на неї очі.

Малий плосконосий Скигля роззявив пащу й вивалив язика.

— От бачте, треба було мене слухати! Міський пес за нами шпигував і геть усе доповідав повідковим. Уночі він здибався з отією, ну, з отією, що схожа на нього! — Він головою показав на Беллу, яка так люто зиркнула у відповідь, що курдуплик знітився і припишк. — Я все бачив... — пробелькотів він і замовк.

Щасливець з останніх сил намагався тримати хвіст догори. Не міг він стояти отак із опущеним хвостом, скорений. Це буде проявом слабкості і стане його кінцем в очах жорстокої дикої зграї.

Усі вони чекали на пояснення, але що він міг сказати на свій захист? Він таки шпигував за ними — усе було саме так, як розповів Скигля. Але він не міг собі навіть уявити, що Белла скористається інформацією і нападе на табір дикої зграї.

Щасливець уважно придивлявся до собак, що стояли довкруг нього.

«Що мені робити? Якщо виставлю на показ свою відданість зграї повідкових собак, то дикі пси мене вб'ють. Але як я можу відвернутися від повідкових, коли вони в біді? Белла моя сестра...»

Він так багато пережив із повідковими! Але ж дика зграя прийняла його за свого. Разом вони співали у Великому Завиванні, а собачі духи приходили на його поклик. Він відчув усю силу зв'язку з ними, навіть коли обурювався жорстокими порядками владного Альфи.

І ще є Солодуня... Він крадькома зиркнув у її бік, і їхні погляди зустрілися. У її очах він побачив біль, сум'яття й надію.

Солодуня підвела голову.

— Щасливець хоробро бився, захищаючи цуценят від лисиць. Хай би що він робив раніше... він не *повідковий* собака. Він один із нас. Він належить до дикої зграї. — Оксамитові вуха смикнулися, і вона відвела погляд. Попри відважно сказані слова, її голос був невпевнений.

«Говорила так, ніби їй хотілося повірити в те, що вона каже, — подумав Щасливець. — Їй хочеться вірити, що я саме такий, яким вона мене вважає...»

Щасливець вдячно гавкнув, хоча й не мав певності, на кого йому тепер покладатися.

Він поглянув на сестру. Белла невідривно дивилась на нього, злегка задерши голову.

«Вона знає, що це правда. Частина мене все ж таки залишається відданою дикій зграї».

На мить відчув себе винним. А тоді згадав, що до дикої зграї він пішов передусім якраз тому, що про це просила Белла! І саме вона привела лисиць у їхній дім! Вона утнула велику дурницю, коли довірилася цим хитрим істотам. А ті зрадили її, щойно опинилися в таборі: напали на Ладу й намагалися зжерти її малят. Щасливець пригадав, як собаки з обох зграй помчали з поля битви рятувати щенят від лисиць — спочатку Ритка, тоді Чванько, і вже потім решта собак. Вони згуртувалися й вигнали з табору підступних лисиць. Діяли разом, як одна велика зграя...

Щасливець зауважив, що Лада і Пломінь стояли на кілька кроків позаду інших, а їхні вцілілі щенята — Непосида й Носа — бавилися біля батьків. Гіркий смуток стиснув Щасливцеві груди, коли він пригадав те страхіття, той рейвах і несамовите гавкання, скавучання і кров тих, кому не судилося вижити: маленькому безпорадному Пухові й бідолашному Чванькові.

Низьке гарчання заклекотіло в горлі Альфи:

— Щасливець, може, і прислужився нашій зграї, але це анітрохи не виправдовує його зради. І що ти скажеш тепер, *міський* собако?

Щасливець заходився вилизувати лапу в тому місці, де її прокусила лисиця — тягнув час. Кмітливість майже ніколи його не залишала, але тепер він не знав, що має казати на свій захист.

«Коли я був псом-самітником, то жилося легше. Самітник ні перед ким не звітує. Але, видно, не судилося мені бути самітником».

У горлі зробилося так сухо, що він ледве ковтнув слину.

— Так, це правда, що я допомагав обом зграям... — почав був Щасливець.

Аж тут Стрілка, струнка коричнево-біла собака-мисливиця, загарчала, а за нею одразу ж почали гарчати її довговухі родичі — Дрючок і Стриба. Ще недавно вони були його товаришамисливцями, а тепер із настовбурченими карками люто позирали на нього. У Щасливця раптом з'явилося величезне бажання отак зірватися з місця і чкурнути до лісу. Якби так учинив, то вже ніколи не мав би змоги повернутися. Ні, треба триматися, треба бути відважним!

— Поступово я з вами всіма познайомився, — сказав він. — І весь час думав: а що, коли мені *справді на роду написано* пристати до дикої зграї? Собака-Земля випустила гаркунів; Собака-Річка показала мені стежку до чистої води; Собака-Ліс захистив мене дорогою до вашого табору. І щоразу я зустрічав друзів... Солодуню — у Пастці. Потім сестру Беллу... Навіть Небо-Пси і Собака-місяць вели мене до вас.

Стрілка далі гарчала, але інші собаки з дикої зграї припинили. Щасливець розумів, що до нього прикута вся їхня увага.

— Ви бачили, як обидві зграї об'єдналися в битві з лисицями? — вів далі він. — Кожен був на своєму місці — не лише великі собаки, як-от Пломінь і Марта, але й менші, як Хапа і Ритка. Собаки з різним минулим — дикі й повідкові... — він замовк й обвів поглядом собак довкола. — Ви навіть не знаєте одне одного, але безстрашно билися за одну справу. Можливо, собачі духи навмисне привели мене сюди, щоб об'єднати наші зграї?

Альфа невдоволено скривився й загрозово загарчав, а от Хапа, біло-коричнева мисливиця, схоже, замислилась. За кілька кроків від неї біля своїх уцілілих малят стояли Лада і Пломінь. Вони презирнулися, і Лада ступила крок уперед:

— Якби не повідкові, то я втратила б не лише Пуха, а усіх трьох щенят.

Якусь мить Альфа дивився на неї, а тоді обернувся до Щасливця. Жовті вовчі очі наче пронизували наскрізь.

— Це анітрохи не змінює того, що він нас душив, — загарчав напіввовк. — Щасливець привів до нашого табору смерть і небезпеку. — Вожак люто зиркнув на повідкових. — Моя зграя не раз і не два приходила на підмогу цим слабакам під час битви з лисицями. Але ми не можемо дозволити собі й надалі захищати дорослих собак, які безпорадні, наче малі цуценята.

Від такої образи шерсть на Ритці стала сторчма, а Мікі в сум'ятті заходився шкрябати передньою лапою траву поряд із тим місцем, де лежала його вже незмінна довголап'яча рукавичка.

Аж тут Белла рішуче виступила вперед.

Серце Щасливця перетворилося на маленьку грудку. Якщо сестра почне сперечатися з Альфою, то ще більше його розсердить. А той, лише щоб провчити її, вмить роздере Щасливця, а повідкових просто викине геть. Проте Белла схилила голову, опустила очі й дуже шанобливо звернулася до Альфи:

— Мені страшенно шкода, що я привела до твого табору лисиць. Це було... недоумство, я вчинила *по-дурному*. — Її хвіст безвільно повис. — Так, я пошилася в дурні, коли повірила у шляхетність лисиць. То була фатальна помилка, і я більше її не припускаю. Але якщо говорити щиру правду, то ми просто хотіли отримати *доступ* до того, що ви тут маєте. Ми не хотіли нашкодити твоїй зграї.

Альфа загарчав, його вуха піднялися, а верхня губа підсмикнулася вгору й оголила гострі ікла.

Щасливець з подивом спостерігав, як Белла опустилася на землю й покірно розпласталася перед напіввовком. Потім тоненько заскавучала, перевернулася на спину й показала живіт.

— Альфо, — мовила вона. — Від імені всієї своєї зграї я тобі урочисто присягаю. Дозволь нам залишитися, і повідкові собаки служитимуть тобі вірою й правдою. Ми виконуватимемо всі твої накази, у всьому тебе слухатимемося. Ми битимемося пліч-о-пліч, і твоя зграя стане ще сильнішою і грізнішою. Ми набагато спритніші мисливці, ніж здаємося на перший погляд, і станемо великою підмогою у всіх справах твоєї зграї. Ми просимо тільки одного: надати нам доступ до їжі й води у твоїх володіннях. А ще просимо

змилюватися над Щасливцем. Він не хотів заподіяти тобі чогось лихого. Присягаюся: він нічого не знав про наші плани. Згадай, як хоробро він кинувся захищати цуценят від лисиць; про це вже казала матір-собака. — Белла глянула на Ладу, а тоді знову шанобливо схилила голову.

Лада жалібно завилала на знак згоди. А Пломінь, що пильнував за двома вцілілими щенятами, які тулилися до його передніх лап, лизнув їхні голівки.

Щасливцеві відлягло від серця, його гнів розвіявся. Він добре знав, чого вартувало Беллі опуститися до такого приниження перед Альфою, та ще й на очах обох зграй. Він був переконаний: їй найменше хочеться прислужувати безжалісному напіввовкові. А зробила це вона тільки заради своєї зграї, а також заради порятунку Щасливця.

«Вона таки не зрадила мене».

Він пригадав їй ще маленьким щеням, дуже непосидючим, настирливим, до всього цікавим і дуже відданим.

Альфа обтрусився і пошкрябав вигнутим кігтем за вухом. Він спроквола обвів поглядом свою зграю, зауважуючи реакцію кожного собаки на принизливі благання Белли. Стрілка так і стояла, настовбурчивши загривок, проте Дрючок і Стриба, здається, трохи подобрішали. Хапа вивалила язика та шкірилася, Скигля відвернувся, а Лада і Пломінь випростилися й дивилися на свого вожака.

Щасливець затамував подих, чекаючи на вердикт Альфи.

— Мабуть, я таки дозволю вам залишитися в нас, — нарешті промовив напіввовк. — Але ви будете на найнижчих посадах. Спочатку підете вчитися на вартових і виконуватимете найвиснажливіші доручення. Якщо вважатимете себе гідними бути серед гурту мисливців, то вам доведеться заслужити це наполегливою працею і чесною боротьбою. Такий закон у моїй зграї.

Марта, Бруно і Ритка, як завжди, поглянули на Щасливця, бо звикли дослухатися його порад. А він облизав ікла. Що їм було робити? Якщо Альфа не дозволить, то вони не матимуть доступу ані до їжі, ані до чистої води, адже все це є саме на території дикої зграї.

Він зібрався щось казати, аж тут знову заговорив Альфа:

— Ох і дурнуваті ці повідкові! Вони дивляться на нього! Ви що, не докумекали, що отой нікчема займе найнижче становище у моїй зграї?

Він *омега*!

Альфа люто глянув на повідкових собак, ніби очікуючи заперечень, але ніхто так і не наважився щось відповісти вожакові. Щасливець побачив, як дурнувато й самовдоволено посміхнувся Скигля, його огидна морда взялася зморшками. Щасливець опустив голову, проковтнувши гарчання. Він добре пам'ятав про приниження, яких довелося зазнати Скиглі на найнижчій посаді у зграї.

Тим часом Альфа провадив далі:

— І ще одне. Новий омега отримає постійну мітку про його зраду — шрам на боці: хай ніхто не забуває про те, що він вчинив.

Щасливець жалібно дзявкнув. Він згадав Чванька, якого звинуватили в тому, що він поза чергою взявся їсти впольовану дичину... І як Щасливець за намовою Скиглі накликав на Чванька гнів Альфи, який розжалував його в омегу. Тоді Альфа накинувся на Чванька, дряпав і гриз його. Потім ще й Солодуня підскочила до бідолахи та кілька разів вкусила.

— Альфо! — заскавуліла Марта, величезна повідкова собака з великими перетинчастими лапами. — Зглянься на нього!

Збоку дзвінко задзявкотіла Ритка:

— Будь ласка. Щасливець виконуватиме все, що ти скажеш. Ми обіцяємо. Не роби цього.

А коли за нього вступилися ще й Дрючок та Стриба, то Щасливець із вдячності навіть тихенько заскімлив.

— Так-так, не роби цього, — гавкнув Дрючок. — Бути омегою і так сувора кара. Досить із нього.

Пломінь запитально схилив голову, і навіть Солодуня, здається, зніяковіла, але промовчала.

І тут Альфа завив. Він волів уваги, отож вовчим виттям умить перекрив всіляке гавкання і дзявкання.

— Зграя наша збільшилася, і тепер, щоб вижити, нам потрібні суворіші закони! Ось такою буде ціна зради й обману.

Щасливець здригнувся. Він не міг уявити, куди ж іще суворіше! Зграя Альфи і так була заорганізована далі нікуди! І полювання, і харчування проводилися відповідно до суворо встановленого розпорядку. А ранг собаки визначав навіть місце, де він має спати!

Вожак дикої зграї був сповнений рішучості покалічити й принизити Щасливця, хоча в битві з лисицями пес ризикував життям. І зараз він відчував, як смикалася, тьохкала болем поранена лапа, а голова боліла й паморочилася — сумне нагадування про нещодавню криваву сутичку.

Згря знову вибухнула гарчанням, гавканням і дзявканням — собаки сперечалися, розійшовшись у думках щодо подальшої долі Щасливця.

— Зачекайте! — гавкнув Мікі, фермерський пес. Він стояв над рукавицею свого довголапого, притиснувши вуха й високо задерши голову. — Ми лише марнуємо час, коли отак сваримося. Нам потрібні сили, щоб вижити в цьому жорстокому світі, а не для всіляких суперечок про те, хто посяде вище місце у зграї. — Він мимоволі торкнув довголап'ячу рукавичку. — Белла і Ритка — спритні мисливиці. Їхні вміння стануть зграї у великій пригоді. Нащо *чекати*? Чому б їм уже тепер не доручити полювання?

— Тому, що має бути порядок, — відповіла Хапа, біло-брунатна дворняга з дикої зграї. — Тут ідеться не про те, що ти вмієш, а тим більше не про те, що тобі *хочеться* — згря без порядку не виживе. Так було завжди. — Вона говорила розсудливо, без гніву і злоби.

Мікі нашорошив вуха.

— Великий Гаркун змінив усі закони, — нагадав він. — Ми були повідковими собачками, а потім об'єднались у зграю. Тож зграйним собакам теж треба мінятися. Тут правила старшинства вже не потрібні — більше не потрібні. Вони все ускладнюють.

Щасливець, здається, ніколи не чув, щоб Мікі так багато балакав.

Хапа дивилася на фермерського собаку, немовби розмірковуючи над його словами. Але тільки-но вона наважилася щось сказати, як Альфа зістрибнув із каменя й підскочив до Мікі.

Нависши над зіщуленим чорно-білим собакою, вожак загарчав:

— Великий Гаркун спонукає нас навіть іще *суворіше* дотримуватися законів і традицій. Світ став набагато небезпечніший, аніж був. І тепер, як ніколи раніше, нам потрібен лід, а не оті ледацюги — не оті розманіжені домашні пестунчики, що нічого не вміють. — Він підняв морду. Очі були крижані.

Більшість собак попригинала голови й намагалася не зустрітися поглядом з напіввовком. Ніхто не промовив жодного слова.

Альфа переводив погляд з одного собаки на іншого, а тоді уп'явся поглядом у Щасливця.

— Настав час для таврування. Ну ж бо, тримайте його!

Страх охопив Щасливця, ноги затремтіли, а подушечки на лапах змокрили. Очі гарячково забігали, шукаючи пса, який першим кинеться на нього. Котрийсь із повідкових собак заскимів, але жоден із них не наважувався підняти голос на його захист. Навіть Белла промовчала, лише виструнчилася.

Раптом до нього підскочила Солодуня. Щасливець аж зойкнув від несподіванки, коли вона кинулася йому на спину і, міцно стиснувши лапами, змусила опуститися долі. Він ударився плечем об землю, гострий біль пронизав поранену ногу. Усе його тіло здригалось від жаху й паніки. Тепер Солодуня була сильнішою, ніж тоді, коли вони разом рятувалися з Пастки.

А потім на Щасливця наскочила Хапа, всією своєю вагою навалилася на нього й допомагала Солодуні притискати його до землі. Аж тут Щасливець заверещав не своїм голосом, бо відчув, як Солодунині зуби вп'ялися йому в шию.

— Ані руш! — загарчала вона, коли пес почав викручуватися під нею. — Лише собі гірше робиш. Не ворущися, так буде легше.

Щасливецьове серце заколотилося, загупало швидко-швидко, але на мить він заціпенів, охоплений сум'яттям. Краєм ока бачив зіщулених повідкових собак. Сонечко не витримала та зайшлася верескливим дзявкотінням. Марта відвернулася й тужно заскімлила.

Тут знову подала голос Белла:

— Будь ласка, відпустіть його, так нечесно! Нащо вам його калічити, адже він не зможе полювати та захищати вас? Кому прибуде від цього?

Альфа обурено заревів:

— Почесні обов'язки не для омеги! А я його не скалічу, а лише позначу. — Вишкіривши зуби, він наближався до Щасливця, який знову запручався, задригався й почав вириватися від Солодуні та Хапи. — Клацну зубами — та й по всьому. Буде йому добра наука. Довго пам'ятатиме.

Зчинився несамовитий ґвалт: страх і збудження охопили собак, коли Альфа ступив крок уперед. Ось він уже навис над Щасливцем і страшно загарчав, облизуючи ікла:

— А тепер будь мужнім, зраднику. Настав час відповісти за свої вчинки. — Очі вожака — жовте й блакитне — зблиснули вогнем.

«Ні! Я так легко тобі не дамся! — обурився Щасливець. — Ти мене не торкнешся!»

І він почав несамовито вивертатися і дряпатися з такою силою, що Солодуня змушена була розтиснути зуби; тоді він загарчав й заповзявся лупцювати її передніми лапами. Від несподіванки прудкобігунка перевернулася. А Щасливець крутнувся всім тілом і струснув із себе Хапу. Схопився на лапи й кинувся крізь коло собак.

Потім озирнувся, важко дихаючи. Напіввовк такого не сподівався і шалено загавкав. А Щасливець чкурнув повз Беллу та Ритку, які навіть не намагалися його зупинити. Солодуня ж завмерла, розгублена й засмучена.

«Вибач, Солодуню! Але я не можу тут залишатися!»

І все ж таки Щасливець на мить завагався. Цього було досить, щоб Хапа знову на нього наскочила. Він уже майже скинув її, як на нього налягло щось дуже важке. Густа брунатна шерсть із чорними латками затулила йому огляд, і він уперся поглядом у довгасту морду Бруно. М'язисте, сильне тіло бійцівського пса привалило Щасливця, і він верескнув більше від здивування, аніж від болю.

«Бруно! Але ж він повідковий!»

Щасливець не йняв віри. За мить до Бруно приєдналася Солодуня, яка передніми лапами притисла Щасливця до землі. Його тримали троє, і від них він уже не міг вирватися.

Решта собак узяла Щасливця у щільне коло й гарячково гавкотіла. Сонечко, біленька довгошерста собачка, підстрибувала й перелякано крутилася на місці, а Мікі відійшов на кілька кроків і запопадливо тримав у зубах рукавичку довголапого.

На Щасливця лягла тінь Альфи, що наблизився до нього, вишкірившись.

— Серед нас ходить зрадник, — мовив вожак. — За традицією він повинен мати знак, тавро, щоб усі знали про його вчинок. І я, ваш Альфа, поставлю йому таку мітку.

Щасливець замружився. Він пообіцяв собі: хай би як йому боліло, він цього не покаже. Коли Альфа увіп'ється зубами йому у клуб, він не

верещатиме, не скімлитиме, не витиме — не дасть напіввовкові насолодитися його стражданням.

Альфа нахилився до самого вуха Щасливця і стиха загарчав:

— Забудь про своє вільне життя, зраднику! Скільки житимеш, стільки ходитимеш з тавром. Жодна згряя більше не припуститься помилки і не прийме тебе до себе.

Напіввовк нахилив голову і намірився увігнати свої величезні ікла в Щасливцеві шкіру та плоть, аж тут пролунав різкий високий звук, ніби розбилася світлокрига. Повітря стало крижаним.

Альфа заціпенів. Той звук дужчав і дужчав, аж поки не став нестерпно пронизливим. Він кігтями чіплявся за мозок Щасливця, від нього холонула в жилах кров. Пес чув, як закалатало Солодунине серце, як Хапа запхинькала від страху. Навіть Бруно розгублено дзявкнув.

Щасливець закотив очі й зиркнув на небо, проте не побачив там нічого, окрім звичної денної блакиті. А повітря стрясалося від жахливого ревіння, яке долиняло від покинутого міста й нагадувало гуркіт грому, але більш розлогий, нижчий і загрозливіший.

Собаки перепуджено задзявкотіли.

— Це гроза! — гавкнула Солодуня, але Щасливець відчув, що її серце закалатало ще швидше.

Від проймаючого дзенькоту у нього аж вуса затремтіли. Розлігся такий скрегіт, мовби небо мало от-от упастися їм на голови! За мить повітря сколихнулося від настільки різкого й гучного гуркоту, що вже не було чути навіть дикого валування переляканих псів.

Від страху в Щасливця запаморочилася в голові, його судомило, боки раз за разом підіймалися й опускалися. Небо занедужало й відчайдушно завило, ніби собака від болю. Ні, то була не гроза.

А завивання повітря не мало жодного стосунку до Небо-Псів.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ 2

Солодуня відпустила Щасливця й позадкувала, а за нею Хапа та Бруно. Пронизливий вереск висів у повітрі. Щасливець обтрусився, його шия й нога засмикалися.

— Це гроза, бо що ж іще може бути?! — проскавувіла Солодуня.

А Щасливець точно знав, що не гроза. Небо над головою безхмарне і блакитне, а звук оглушливого руйнування й несамотитого реву такий, що аж вуса дрижали. Та й дощу не було: на дощ навіть не заповідалося.

— Думаю, все це якось пов'язано з Великим Гаркуном. — Щасливець не хотів лякати прудкобігунку, але й брехати не міг. Отой низький рев дуже нагадував звук, який лунав, коли довкола них руйнувалася Пастка. Але тепер він був набагато гучніший і значно страшніший.

Собаки перелякано зиркали на нього. Ще один гуркіт, але точно не грому, змусив кількох тварин підплигнути. Ритка задзявкотіла, а Щасливець намагався зібратися з думками, напружив усі свої органи чуття і принохувався до повітря. І ось у подуві вітру він уловив дивний запах, якийсь присмак чогось їдкого й страхітливо огидного. Він одразу згадав про отруєну річку з її блискучо-мерехтливою зеленою водою. Роззявивши рота, Щасливець ступив крок уперед, витягнув шию й нашорошив вуха.

Біля нього вигулькнула Белла:

— Щось смердить.

— Так, — погодився Щасливець. Від блювотного запаху аж крутило в носі.

Інші собаки також відчули сморід. Молодші зайшлися гавкотом, крутячись на місці. А в Щасливця аж жижки затрусилися, так

закортіло дременути. Але куди?! Він навіть не знав, з якого боку розлягався той гуркіт і звідки несе бридким духом.

Аж ось десь іздалеку знову долинув той самий рев, і собаки зайшлися таким несамовитим гавкотом, що Щасливець обернувся до Альфи, очікуючи, що він їх угамує. Проте напіввовк заляк на місці із задертою догори головою.

— Що це? — дзявкнув Мікі.

І тут Щасливець побачив темну пляму, що здіймалася за лісом, і в нього аж подих перехопило. Пляма нагадувала грозову хмару, але була набагато темніша. Вона більше скидалася на клуб диму, який Щасливець одного разу бачив у місті, коли на дорозі зграї шумокліток напали одна на одну, а тоді почали вибухати полум'ям.

Так ось звідки йшов отой сморід! Із міста. Невже земля знову розламалася, як під час Великого Гаркуна? Але ж Собака-Земля не дрижала...

Один за одним пси замовкали, аж поки не стало геть тихо. Усі спостерігали за чорною хмарою.

— Але нам, може, це не зашкодить? — Мікі притиснув гострі вуха.

— Авжеж, не зашкодить, — переступала з лапи на лапу Белла. — Це десь далеко.

— Навіщо ризикувати! — дзявкнула Сонечко. — Треба тікати!

— А куди? — запитала Хапа. Вона дивилася на Ладу та її щенят. — Хіба буде добре, якщо ми підемо з табору?

— Думаю, тут залишатися небезпечно, — заскимів Мікі. Він не зводив очей із далекої темної плями, що здіймалася вдалині.

Стриба, довговуха чорно-брунатна самичка, загарчала на нього:

— То тікай куди хочеш, *повідковий боягузе!* Це *наша* територія, і ми звідси не підемо!

— Я не боюся якоїсь хмари! — гавкнула брунатно-біла Стрілка, але її голос тремтів, а хвіст мало не волочився по землі.

Солодуня нерішуче тупцювала на місці.

— Я ще такого не бачила. А ти що думаєш, Альфо? — Вона відірвала погляд від чорної хмари і тепер питально дивилася на вожака дикої зграї.

Альфа ж і далі стояв на тому самому місці, його хвіст мляво звисав, а боки збуджено піднімалися й опускалися. Щасливець витріщився на

напіввовка і дивувався з тих змін, що з ним відбувалися.

«Він не знає, що робити, — здогадався Щасливець. — Хтось інший має ухвалити рішення».

Пес знову задер голову до неба. Клуби чорного диму підіймалися щораз вище над лісом. Чорна хмара робилася дедалі більшою, ніби її надував вітер, і, здається, її відносило в їхній бік. Вона ще була далеко, але Щасливець уже добре відчував, що вона смерділа брудом, навіть на такій відстані, а від прогірклого смороду, що роз'їдав ніздрі, його вже починало нудити. А що буде, коли вона доповзе до галявини? І як їм та хмара може нашкодити? Щасливець ще ніколи не чув про таке, але раніше він так само не чув і про отруєну воду, а Бруно хіба не захворів від отруєної річки? Щодня якісь страшні нові відкриття.

— Гадаю, нам треба звідси вшиватися, — сказав він Солодуні.

Кілька собак, що стояли неподалік, почули це й повернулися до нього.

— Це наш табір. Ми його не покинемо! — загарчав Дрючок.

— Знайдемо собі місце для іншого табору, — запропонував Щасливець. — Мікі слушно каже: тут стає небезпечно.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ